

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 01510024U 2
Zenica, 11.07.2024. godine

Kantonalni sud u Zenici po sudiji Ahmetović Hilmi uz sudjelovanje zapisničarke Mandžuka Jasmine u upravnom sporu tužitelja H. A. sin R., naselje ..., ulica ... Z., zastupan po punomoćniku advokatu Hadžić Admiru iz Kaknja, ulica Alije Izetbegovića bb, protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj: FZ3/2/2-31-2-789-17/22 matični broj: 1301350498 od 14.03.2024. godine, u predmetu ostvarivanja prava iz invalidskog osiguranja, odlučujući o tužbi od 03.04.2024. godine, donio je dana 11.07.2024. godine slijedeću

PRESUDU

TUŽBA SE ODBIJA KAO NEOSNOVANA.

Obrazloženje

Tužitelj H. A. sin R. iz naselja G. Općina Z., zastupan po punomoćniku advokatu Hadžić Admiru iz Kaknja, podnio je dana 03.04.2024. godine Kantonalnom sudu Zenica tužbu kojom pokreće upravni spor protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj: FZ3/2/2-31-2-789-17/22 matični broj: 1301350498 od 14.03.2024. godine, kojim je u ponovljenom postupku, postupajući po presudi Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 015100 23 U od 15.12.2023. godine, odlučivanja po žalbi tužitelja od 30.06.2023. godine podnesenoj protiv rješenja Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar – Kantonalna administrativna služba Zenica broj: FZ7/2/1-31-2-26371-20/21 matični broj: 0001301350498 od 22.06.2023. godine, žalbu tužitelja odbio nalazeći da ista nije osnovana.

U svojoj tužbi tužitelj navodi da istu podnosi i rješenje tuženog organa pobija iz razloga propisanih članom 12. stav 1. tačka 1), 2) i 4) Zakona o upravnim sporovima, pri čemu tužitelj prvenstveno ukazuje na činjenicu da je osporeno rješenje doneseno u postupku nakon donesene presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 015100 23 U od 15.12.2023. godine, te da je isto u koliziji sa činjeničnim stanjem spisa i materijalnim pravom u suprotnosti sa odredbama članova 4., 5., 7., 8., 9., 133. i 200. u vezi sa članom 206. stav 1. i 207. Zakona o upravnom postupku.

U daljem slijedu navoda iz tužbe tužitelj ukazuje na hronologiju postupanja upravnih organa u ovom upravnom predmetu te doneseno rješenje prvostepenog organa od 02.11.2022. godine, zatim rješenje tuženog organa od 26.04.2003. godine, pa zatim ponovno doneseno rješenje prvostepenog organa od 22.06.2023. godine i tuženog organa od 02.10.2023. godine te na citiranu presudu Kantonalnog suda Zenica, te da tužitelj rješenje tuženog organa pobija samo u dijelu koji se odnosi na priznato pravo na novčanu naknadu i to počev od 07.01.2023. godine i 06.05.2022. godine do dana rasporeda na drugo radno mjesto.

Tužitelj smatra da je ovakvo rješenje u pobijanom dijelu protivno materijalnom pravu i navedenim odredbama Zakona o upravnom postupku, odnosno da se radi o pogrešnoj primjeni materijalnog prava na utvrđeno činjenično stanje, pri čemu tužitelj ukazuje na Zakon o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH i odredbe Pravilnika Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja o kriterijima i postupku medicinskog vještačenja zdravstvenog stanja (Službene novine FBiH broj: 6/10), a koji je stupio na snagu dana 11.02.2010. godine.

Nadalje tužitelj ističe da je njemu trebalo biti priznato pravo na novčanu naknadu počev od 07.1.2021. godine pa sve dok je tužitelj u radnom odnosu kod tuženog organa bez vremenskog ograničenja prava na novčanu naknadu, te da je zbog toga pogrešno primijenjeno materijalno pravo, te da upravni organi tužitelju navedeno pravo nepravilno priznaju od 07.01.2023. godine i 06.05.2022. godine odnosno od dana nastanka invalidnosti ali i od dana donošenja nalaza, ocjene i mišljenja u prvostepenom postupku od 06.05.2022. godine, koje postupanje upravnih organa je pravno neutemeljeno i neprihvatljivo, pri čemu tužitelj ukazuje na odredbu člana 52. u vezi sa članom 55. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju te smatra da je pored toga došlo do povrede načela zaštite prava građana i zaštite javnog interesa te načela zakonitosti kao i načela pomoći neukoj stranci iz članova 4., 5. i 15. Zakona o upravnom postupku, iz kojih razloga tužitelj predlaže Kantonalnom sudu Zenica da donese presudu kojom će njegovu tužbu uvažiti, osporeni akt tuženog organa poništiti i predmet vratiti tuženom organu na ponovni postupak.

Dopisom broj: FZ3/2/2-31-2-789-21/22 matični broj 1301350498 od 26.04.2024. godine tuženi organ je dao odgovor na tužbu u kojem navodi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon niti lični interes tužitelja zasnovan na zakonu, radi čega tuženi organ ostaje kod rješenja u cijelosti i predlaže sudu da donese presudu kojom će predmetnu tužbu odbiti kao neosnovanu.

Uz odgovor na tužbu tuženi organ je ovome sudu dostavio sve spise koji se odnose na ovaj predmet radi odlučivanja po tužbi od 03.04.2024. godine.

Ocjenjujući pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno odredbama člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, sud nalazi da je tuženi organ u ponovnom postupku odlučivanja po žalbi tužitelja od 30.06.2023. godine izjavljenoj protiv prvostepenog rješenja od 22.06.2023. godine, a nakon donesene presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 015100 23 U od 15.12.2023. godine, donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje kojim žalbu tužitelja uvažava, mijenja ožalbeno rješenje tako što tužitelju koji se nalazi u radnom odnosu u RMU Zenica d.o.o. Zenica Rudnik Raspotočje Zenica i kod kojega postoji II kategorija invalidnosti – promijenjena radna sposobnost, zbog povrede na radu od 07.01.2021. godine, priznaje pravo na raspoređivanje odnosno zapošljavanje na drugom odgovarajućem radnom mjestu koje ne iziskuje kontinuirano stanje i hodanje u većem dijelu radnog vremena, kao i dizanje i nošenje težeg tereta (preko 15kg), kao i pravo na odgovarajuću novčanu naknadu počev od 07.01.2021. godine i 06.05.2022. godine, dok je stavom istoga rješenja utvrđeno da prava po ovom rješenju osiguraniku obezbjeđuje poslodavac kod kojeg je radio u vrijeme nastanka invalidnosti, na koji način je tuženi organ u svemu postupio u skladu sa uputama i pravnim shvatanjima iz citirane presude Kantonalnog suda Zenica, svoje rješenje temeljio na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju, na koje činjenično stanje je pravilno primijenio odredbe materijalnog prava, te svoje ranije ukinuto rješenje od 02.10.2023. godine izmijenio tako što tužitelju nije ograničio pravo na novčanu naknadu do dana rasporeda na drugo radno mjesto kao što je to učinio u navedenom rješenju, na koji način je tuženi organ vodio računa o odredbama Zakona o upravnom

postupku a prvenstveno načelu materijalne istine iz člana 7. u vezi sa članom 133. Zakona o upravnom postupku, uz izvođenje pravilnog zaključka u pogledu činjeničnog stanja te pravilno primjenu odredaba člana 52., 53., 54., 55. i 59. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju (Službene novine FBiH, broj: 13/18 i dr).

Iz navedenog sud zaključuje da tuženi organ u postupku donošenja svog rješenja nije počinio nikakve bitne povrede odredaba Zakona o upravnom postupku niti je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužitelja kako to isti neosnovano navodi u svojoj tužbi od 03.04.2024. godine.

Odlučujući o tužbi od 03.04.2024. godine sud nalazi da je ista neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Iz navoda tužitelja iz njegove tužbe proizilazi da isti pravilnost i zakonitost akta tuženog organa osporava samo u dijelu koji se odnosi na priznato pravo na novčanu naknadu i to počev od 07.01.2023. godine i 06.05.2022. godine do dana rasporeda na drugo radno mjestu koji navodi tužitelja su neosnovani i u cijelosti neutemeljeni.

Naime, tuženi organ je u postupku donošenja svog rješenja koje se tužbom osporava u svemu postupio u skladu sa uputama i pravnim shvatanjima iz ranije donesene presude Kantonalnog suda Zenica, te je u ponovljenom postupku činjenično stanje pravilno i potpuno utvrdio, izveo pravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja te pravilno primijenio odredbe materijalnog prava kada je svojim rješenjem, u ponovljenom postupku, žalbu tužitelja uvažio, ožalbeno rješenje prvostepenog organa od 22.06.2023. godine izmijenio tako što je tužitelju kao uposleniku odnosno licu u radnom odnosu u RMU Zenica d.o.o. Zenica rudnik Raspotočje Zenica kod kojega postoji II kategorija invalidnosti – promijenjena radna sposobnost zbog povrede na radu od 07.01.2021. godine priznao pravo na raspoređivanje odnosno zapošljavanje na drugom odgovarajućem radnom mjestu koje ne iziskuje kontinuirano stajanje i hodanje u većem dijelu radnog vremena, kao i dizanje i nošenje težeg tereta (preko 15kg) te je također priznao i pravo na odgovarajuću novčanu naknadu počev od 07.01.2021. godine i 06.05.2022. godine, a stavom 2. dispozitiva svog rješenja tuženi organ je utvrdio da tužitelju prava po ovom rješenju obezbjeđuje poslodavac kod kojega je radio u vrijeme nastanka invalidnosti.

Dakle, osporenim rješenjem tuženi organ je prije svega utvrdio da kod tužitelja postoji promijenjena radna sposobnost odnosno II kategorija invalidnosti zbog povrede na radu od 07.01.2021. godine a što je utvrđeno nalazom, ocjenom i mišljenjem Odjeljenja za prvostepeni postupak Zenica broj ORS-P-ZE-1542/22 od 06.05.2022. godine, zatim nalazom, ocjenom i mišljenjem Odjeljenja za drugostepeni postupak Sarajevo broj IS-ORS-DOV-P-SA-671/23 od 16.08.2023. godine, na koji način je tuženi organ vodio računa o odredbi člana 59. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH.

Također sud nalazi da je tuženi organ svojim rješenjem tužitelju kao invalidu II kategorije invalidnosti priznato pravo na raspoređivanje, odnosno zapošljavanje na drugom odgovarajućem radnom mjestu, na koji način je postupio u skladu sa odredbom člana 52., 53., 54. i 55. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, te je također tužitelju priznao i pravo na odgovarajuću novčanu naknadu počev od 07.01.2021. godine i 06.05.2022. godine, a ne kako to tužitelj navodi da se radi o priznatom pravo na novčanu naknadu od 07.01.2023. godine, pri čemu tuženi organ navedeno pravo na novčanu naknadu nije ničim ograničio, dakle, navedenim rješenjem nije utvrđeno bilo kakvo vremensko ograničenje na novčanu naknadu, iz čega proizilazi da tužitelj pravo na novčanu naknadu ima sve dok se nalazi u

radnom odnosu kod svog poslodavca RMU Zenica d.o.o. Zenica rudnik Raspotočje Zenica, iz kojih razloga se pokazuje također neosnovanim i navod tužitelja o tome da je tuženi organ tužitelju bio dužan priznati pravo na novčanu naknadu počev od 07.01.2021. godine pa sve dok je tužitelj u radnom odnosu kod poslodavca (a ne kako to tužitelj navodi kod **tuženog**), odnosno bez vremenskog ograničenja prava na novčanu naknadu.

Pri ovome sud nalazi da je tuženi organ na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio odredbe članova 52., 53., 54. i 55. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH iz razloga što su navedenim zakonskim odredbama regulisana prava osiguranika kod kojih je utvrđena promijenjena radna sposobnost odnosno pravo na raspoređivanje na drugo radno mjesto, prekvalifikaciju ili dokvalifikaciju, pravo na novčanu naknadu u vezi sa promijenjenom radnom sposobnošću, a također je propisana i obaveza poslodavca vezana za ostvarena prava osiguranika, dakle, poslodavca kod kojega je osiguranik radio u vrijeme nastanka invalidnosti.

Donoseći ovakvo rješenje tuženi organ istim nije počinio nikakve bitne povrede odredaba Zakona o upravnom postupku, a prvenstveno nije povrijedio načelo materijalne istine iz člana 7. Zakona o upravnom postupku, isti je vodio računa o temeljnim načelima upravnog postupka iz članova 4., 5., 7., 8. i 9. u vezi sa članom 133. Zakona o upravnom postupku, također je vodio računa i o odredbi člana 200. Zakona o upravnom postupku kojim je propisano da na osnovu činjenica utvrđenih u postupku organ za rješavanje donosi rješenje o stvari koja je predmet postupka, također sud nalazi da je tuženi organ dispozitivom svog rješenja pravilno riješio predmet ovog upravnog postupka u cijelosti i na taj način postupio u skladu sa članom 206. stav 1. Zakona o upravnom postupku, te u obrazloženju svog rješenja a shodno odredbi člana 207. stav 2. Zakona o upravnom postupku ponudio valjano obrazloženje te cijenio činjenice i dokaze na osnovu kojih je donio ovakvo rješenje koje je prema ocjeni ovoga u svemu u skladu sa odredbama Zakona o upravnom postupku i u skladu sa odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH kao i odredbama Pravilnika o jedinstvenim kriterijima i pravilima postupka medicinsko vještačenja zdravstvenog stanja (Službene novine FBiH, broj: 63/21).

Odlučujući o tužbi od 03.04.2024. godine sud nalazi da je ista neosnovana te da tužitelj iz razloga navedenih u prednjem dijelu obrazloženja ove presude neosnovano sudu ukazuje na povrede članova 4., 5., 7., 8., 9., 133., 200., 206., stav 1. i 207. Zakona o upravnom postupku a sve iz razloga što sud nalazi da je tuženi organ u postupku donošenja svog rješenja prvenstveno postupao u skladu sa uputama i pravnim shvatanjima iz presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 015100 23 U od 15.12.2023. godine, činjenično stanje pravilno i potpuno utvrdio te izveo pravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja na koji način je vodio računa o odredbama člana 4., 5., 7., 8., 9. i 133. Zakona o upravnom postupku, te u svemu dispozitivom rješenja odlučio o zahtjevu tužitelja čime je postupio i shodno članova 206. i 207. Zakona o upravnom postupku.

S obzirom na činjenicu da tužitelj svojom tužbom osporava pravilnost i zakonitost akta tuženog organau dijelu koji se odnosi na priznato pravo na novčanu naknadu i to počev od 07.01.2023. godine i 06.05.2022. godine do dana rasporeda na drugo radno mjesto sud na osnovu stanja spisa nalazi da je ovakav navod tužitelja neosnovan i ničim utemeljen iz razloga što je osporenim rješenjem tužitelju priznato pravo na novčanu naknadu počev od 07.01.2023. godine i da istim rješenjem tuženi organ uopšte nije ograničio pravo tužitelja u vremenskom pogledu, te da takvo pravo očigledno traje sve do trenutka dok je tužitelj u radnom odnosu kod poslodavca kod kojega je radio u vrijeme nastanka invalidnosti.

Neosnovano i ničim utemeljeno tužitelj ukazuje i na pogrešnu primjenu materijalnog prava odnosno odredaba Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBIH iz razloga što je tuženi organ upravo vodio računa o odredbi člana 52. do 55. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju kada je tužitelju priznao navedena prava.

Na kraju, sud nalazi neosnovanim i navod tužitelja o pogrešnoj primjeni Pravilnika Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja o kriterijima i postupku medicinskog vještačenja zdravstvenog stanja objavljen u Službenim novinama FBIH broj: 6/10 iz razloga što navedeni Pravilnik nije bio u primjeni kada je tužitelj podnio svoj zahtjev 28.04.2022. godine, odnosno zbog činjenice da je u vrijeme podnošenja zahtjeva od strane tužitelja stupio na snagu Pravilnik o jedinstvenim kriterijima i pravilima postupka medicinskog vještačenja zdravstvenog stanja objavljen u Službenim novinama FBIH broj 63/01 i koji je stupio na snagu i započela njegova primjena na dan 11.09.2021. godine.

Kako tužitelj navodima iz svoje tužbe i dokazima dostavljenim uz tužbu nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa te kako tužitelj nije dokazao osnovanost razloga zbog kojih osporava rješenje tuženog organa iz člana 12. stav 1. tačka 1) 2) i 4) Zakona o upravnim sporovima, to sud nalazi da je predmetna tužba neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Zapisničarka

Mandžuka Jasmina

Sudija

Ahmetović Hilmo

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.